

Dobře utajený koncert a několik historických vzpomínek

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 18 Listopad 2004 04:00

Country radio, jindy velmi pilně zvoucí na vlastní koncerty do těchž prostor, zůstalo tentokrát němé. Ani folková média vládnoucí slovem psaným neutrousila zmínku. Přesto se v neděli večer naplnilo Divadlo ABC do posledního sedadla. (S jedinou výjimkou: dvě sedadla po mé levici. Někdo věděl, že tam budu?) **Asonance** je prostě kapela, která má současnou muzikantskou úzkost, jestli přijdou, těžce na háku. "

Problém je sehnat v Praze velký sál

," vysvětlil mi klávesák Miro Rokyta v debatě o tom, proč opustila Asonance svůj tradiční KD Eden (špatná akustika). Jediné, co připustil, bylo, že o velký sál Lucerny se (možná zatím?) pokoušet nebudou?

A co nového u Asonance? Může být něco nového u kapely v třetím desetiletí života, na kterou volá její publikum (poté, co ho Luboš Pick hodlal naučit jakýsi refrén pro společný zpěv): "*To není potřeba, to umíme*

?"? Ale tak? ano. Já jsem ještě nikdy například neslyšel písničky Vikingové nebo Jestřáb: nejméně první jmenovaná je čerstvá novinka. Další kousky sice už nějakou dobu existují, ale na desku ještě nepronikly (

Kraj mého dětství

).

Úplnou premiéru měly druhé dudy Honzy Lašovičky, které byly nakonec uvedeny jako "Scottish lowland pipes". Kapela se sice krátce před tím v zákulisí nemohla dohodnout, jestli to náhodou nejsou border pipes nebo snad small pipes, ale důležité je, že přibližně mají zvuk klasických skotských dud, ale nefouká se do nich, mají měch podobný dudům českým (o něco menší). V nové funkci jsem pro sebe objevil Bohouše Sýkoru: místo poněkud šumujícího "vizuálního buzukisty" na jevišti náhle seděl (sedí stále, to jo) motor pohánějíci "drnkací sekci"? Je to výsledek revoluce v Asonanci nebo dobrého zvuku Páji Jindráka (pomínou-li občasný brum jednoho mikrofonu)? A konečně novinkou pro mne bylo, že perkusista a bubeník Aleš Zimolka, kterého jsem považoval za hosta pro mimořádné příležitosti, je už zřejmě stálým členem Asonance. Nemohu se dopočítat? čtrnáctým?

Druhá Tráva s Charlie McCoyem na ilustračním snímku

foto: Vít Školník Urban ©

Dobře utajený koncert a několik historických vzpomínek

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 18 Listopad 2004 04:00

Jinak jsme samozřejmě slyšeli všelico, od letitých *Dvou havranů* po skladby z alb **Vzdálené ostrovy** a **Ali son Gross**

(repertoár těchto dvou posledních desek obsahuje právě vyšlý zpěvník Asonance - další novinka), od instrumentálek k acapellovkám. Asonanci prostředí divadla svědčí a koncert zakončený čtyřmi přídávky byl bezesporu zážitkem.

Milí čtenáři, a teď trocha historie. Dlouho jsem si s vámi nepovídal o svých podzimních hudebních zážitcích. Máte-li zájem, vydejte se se mnou nyní proti proudu času ohledat moji ubohou šedou kůru, neskrývají-li se v ní ještě nějaké dojmy.

Cítil jsem to tak mezi. Někde mezi kolegyní Džexnou, která se nadšením téměř vznášela, a kamarádem banjistou Petrem Maturou, se kterým jsem před téměř třiceti lety zakládal country skupinu Stopaři a na koncertě jsem ho nepotkal téměř stejně dlouho. "Z desky je to nějaké lepší," utrousil poznámku k výkonu

Druhé trávy

. Přednášku na téma "Hudba naživo je nejlepší" jsem si odpustil, i když si to v zásadě myslím, ale fakt je že koncert Druhé trávy v Gongu (1. listopadu) startoval trochu zvolna. Zejména služebně nejmladší Emil Formánek se k vrcholnému výkonu pomalu rozechřival, ale sólo v *El santo día*

bylo zato skvělé? Jenže: výběr repertoáru byl potěšující, hostující Katka García osvěžující a poslouchat Druhou travu a Roberta Křesťana zejména je prostě radost. Byl jsem tedy "mezi", ale hudební radosti plný. Koncert byl součástí šňůry, která má zejména představit novou desku (plnou v originále zpívaných písní všemožných amerických autorů)

Good Morning Friend

, ze které zaznělo odhadem tak šest kousků. Představení nebylo kupodivu spojeno s poléváním, a když jsem se na křest ptal manažera Davida Němečka, dozvěděl jsem se, že to ještě musí promyslet, protože jeho svěřenci na to prý moc nejsou?

Den vzniku samostatného československého státu jsem oslavil v Balbínově poetické. Nebylo to zdaleka od věci, protože se tam - v rámci **Krychle** - vzpomínalo na Klub v Polské, a provozování tohoto "hudebního samizdatu" a fenoménu 80. let bylo - kromě jiného - rozhodně významným občanským postojem. Šéf Krychle Milan Jablonský a šéf Klubu v Polské Cimbura dojatě vzpomínali (neposmívám se, naopak, ucho encyklopedistovo bylo spokojeno), při "normálních" vystoupeních se písničkáři (

nta Vlček, Michal Knébl

?) snažili vydolovat z paměti, co hrávali v Polské a došlo i na několik zombies. Poprvé jsem slyšel v akci dvojici

Kasl-Jablonský

(už asi více rocker než folkrocker Franta Kasl si návrat do minulosti moc pochvaloval),

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 18 Listopad 2004 04:00

nejortodoxnější tramské fláky nám servírovalo

Duo Kytka

, tedy

Jirka Zip Suchý a Hanka Černá

(rozešli se tak zhruba před 20 lety). A po neuvěřitelně dlouhé době jsem slyšel také kdysi poměrně slavnou

Mílu Zíchovou

, dnes v podstatě nevystupující. Svůj dětský sopránek si podržela i v letech, o kterých se u dámy už nesluší hovořit, navíc rozšířila rozsah o pozoruhodné altové polohy: pochutnal jsem si. Stejně mohu zhodnotit celý večer. A pozor, důležitá informace: bylo vyhlášeno, že na prosincové Krychli se rozloučí sám její velký šéf a vynálezce Milan Jablonský. Podle toho, jak se po koncertě jeho sirotci sesedli a horečně vymýšleli kudy z toho, nemuselo by se jednat o úplný konec Krychle a konec konců, po každoměsíčním vymýšlení veselých monotematických scének má právo na vyhoření každý. Ale pokud chcete vidět opravdu echt Krychli, máte na to poslední dvě vystoupení.

Chlapci z velmi tradiční bluegrassové kapely **Sunny Side** mě pozvali na jedno ze svých pravidelných vystoupení v klubu CI5. Rád jsem se šel podívat jako vypadá Sunny Side po odchodu otce zakladatele Zbyňka Podskalského a CI5 po odsunu ze Smíchova. Kapela dopadla o něco lépe: s novým banjistou Petrem Voštou - překvapivě v minulosti i souběžně hráčem velmi netradičním - jim to odsejpá pořád tak, jak má, stetsony, vázanky a vesty jsou na svých místech a duchové největších bluegrassových mužů se procházejí při jejich hraní a zpívání kolem nás. Prostorová dispozice nového CI5 (najdete ho v prostoru mezi Karlovým náměstím a nábřežím) je kupodivu velmi shodná s původním klubem, ale i když člověk odečte, že je tvor konzervativně-nostalgický, že nový klub je ještě nevyzdobený a "nezadýchaný" - což snad pomine - vychází už některými stavebními danostmi jako horší. Ale co: country klubů, kde jde i o něco jiného než o T-Bone steak, zas v Praze tolik nemáme. Radujme se, že se Brabánkovi přesun povedl a hurá do Jenštejnské.

Ted' už jsem tak strašně v pravěku (tedy jedná se o první půli října a druhou polovinu září), že použitelná kůra se nachází v minimálním množství a napáchaných písmenek už má tento článek taky hodně. Budu tedy stručný: koncert **Neřeže** na Novodvorské (s křtem desky **Jednou měř, 2x Neřež**

), Jizerská nota (kterou jsem kromě kochání i uváděl) a křest desky

Libo-li

čili koncert

Bezefšeho

v Divadle Járy Cimrmana. To byly akce pěkné, se spoustou zážitků a detailů hodných zveřejnění. Vyberu si jeden, týká se kapely Bezefšeho, a nejen proto, že se vyskytla na dvou z těchto akcí (Jizerskou notu letos vyhrála). V nejlepším slova smyslu vypiplaný křest byl velkým zážitkem a jmenovaná deska je důvod, pro který je Bezefšeho u mě letos cosi jako Skokan

Dobře utajený koncert a několik historických vzpomínek

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 18 Listopad 2004 04:00

roku.